

Došla je nedjelja i trenutak polaska Johna i Davora iz Zagreba prema Kranjskoj gori i dalje u planine. A kako je prošlo putovanje i što se našim junacima događalo putem, pročitajte u drugom nastavku "Triglavskog dnevnika".

Rano jutro, mi već na kolodvoru, nestrpljivo cupkamo kad ćemo se konačno otisnuti u avanturu! Idemo prvo promijeniti tolare. Je, svakako! Mjenjačnica na kolodvoru ne radi u nedjelju u pet ujutro, kakav je to način?! U biti zašto bi i radila?! Jučer smo bili tu, iznad nje je pisalo "Međunarodna blagajna", pa su nam objasnili da se tu ne kupuju karte za Sloveniju. Dok smo kupili karte i vratili se mijenjati novce, ženska je zbrisala na što smo mi hladno mahnuli rukom: idemo dalje, sutra ćemo. Evo, sutra je tu, a mjenjačnice nema. Kad iskočimo iz vlaka u Jesenicama, moramo negdje mijenjati lovnu inače smo pečeni! Ali gdje, to je selo, nije to Ljubljana? Što li će tamo tek raditi u nedjelju ujutro. Tako se i dogodilo, radio je jedino turistički ured u kojem nam je rečeno da ne radi ništa drugo. Možda neki kafić ili pumpa. Eure bismo još nekako i promijenili, ali kune.... Tc tc tc, *pamet je lipo blago*, kaže naš narod.

Iako to u našem slučaju nije neki problem, ipak nam se potrefilo da smo imali više sreće nego pameti. Našli smo pumpu koja radi i voljna je promijeniti tolare. Dobili smo nešto lošiji kurs nego u Hrvatskoj, ali ništa lošiji nego bilo gdje drugo u Sloveniji. I to je bilo nešto. Pohodili smo supermarket u Mercatoru, nešto prigrizli, popili famozni "Še pa še" jogurt i sjeli na busnu stanicu čekati bus. Još petnaestak minuta, i trebao bi doći. Vrijeme smo odlučili prekratiti stopiranjem, pa ako se posreći – odlično. Ako ne, uvijek imamo bus. I bogme, posrećilo se. I to kako! Stala je neka žena s malim Matejom na stražnjem sjedalu. Ide u Kranjsku Goru. U biti, ide negdje u planine oko Kranjske Gore, niti sama još ne zna gdje, ali nešto lagano i kratko, da može i klinac s njom. Mi joj objasnimo naš plan, i ona se priključi. Odvela nas je još dobar dio ceste iznad KG, (na čemu smo više nego zahvalni, em nam je uštedjela cipelarenje cestom (iako paralelno vodi

markacija, kažu da je put dosadan) em smo malo dobili i na visini, a najvažnije je da nismo trošili niti snagu, niti vrijeme (što se kasnije pokazalo kao naročito korisno). Zajedno smo došetali do Koče na Krnici, ona i Matej su tu ostali, a mi dva smo se samo umili, napili i produžili dalje.

Čeka nas dooobar uspon od cca 1000m visinske nekakvog strmog šljunčanog puta (nije baš sipar), i zatim još 200-300 metara kroz Krišku Stenu gotovo čiste vertikale. Istina, to nije alpinistički smjer nego markirana staza, ali ipak nije ni mačji kašalj. A nije ni za svakog planinara (pogotovo sa cca 20-25 kg ruksaka na leđima). Ja osobno poznajem dosta članova nekog planinarskog društva koji su više izletnici – paradajzeri (na hrb kavi sam naučio taj pogrdni izraz, i sviđa mi se) nego planinari ovog formata. A odrastao sam na prilično surovom terenu, na sivom kamenu. Vjerujem da bi se u Zagrebu (bez namjere da IKOGA vrijeđam) našlo puno više takvih planinara. No, ne želim nas dvojicu kovati u zvijezde, da ne bi bilo. Išli smo polako, nismo baš u nekoj kondiciji, iako će se to lagano mijenjati prema kraju ture, ali i iz dana u dan. Uglavnom, taj dan smo napravili gotovo 1500 (mislim da nisam lagao) metara uspona, što uopće nije malo. Sam prijevoj je na cca 2300 m. Još se imamo spustiti cca 300-tinjak metara stazom prema Škrlatici, i negdje s te staze skrenuti prema Bivaku IV. Valjda ćemo ga naći.

